

Жубавият и силен съсед

Форбовоазан
Дългите мелодии
Ронсар
Лудостта
Кракът
Антоан
Налудничавата
Пасището
Затворено
Изворът

*К*акво да правя с историята на Елизабет и Жорж?
Откакто се беше върнала от Сен Миел, Алис постоянно си задаваше този въпрос. Мислеше за това, докато си вземаше душ, а след това и докато белеше пашърнака и зимната ябълка, за да приготви супа от престоали зеленчуци. Нямахше уменията на сватовница, но трябваше да направи нещо. Елизабет беше на 90 години, а Жорж – на 93... Изглеждаха в много добра форма за възрастта си, оставени на грижите на старческите домове, в които живееха, но Алис не беше чела медицинските им картони. Във всеки случай времето играеше неумолимо срещу тях... Как да им каже, че е намерила човека, когото са търсили цял живот, без да предизвика катаклизъм? Например сърдечна криза. Самата мисъл караше Алис да настръхва. За малко щеше да се откаже от идеята да възстанови тънката нишка, която свързваше Жорж и

Елизабет. В крайна сметка коя беше тя, че да превръща в реалност спонтанен любовен трепет след седемдесетгодишна раздяла? Не можеше да поеме сама такава отговорност. Най-разумно беше да поиска съвет от служителите на домовете, които се грижеха за двамата влюбени старци. Беше странно да мисли за двама души на такава достолепна възраст, като използва думата „влюбени“. Но нима имаше друга?

Алис седна зад бюрото си, като преди това постави предпазливо върху него подноса с купата с димяща супа от забравените зеленчуци, половин франзела, сирене „Мюнстер“ и паница с компота от дюли, който беше приготвила предишната вечер. Мразеше да се храни в кухнята, където единствената ѝ компания беше старият стенен часовник на баба ѝ. Самотните хранения, които станаха част от ежедневието ѝ още като студентка, винаги са я ужасявали и затова свикна да се храни, докато работи или чете.

Тази вечер пишеше, докато вечеряше. Внезапно ѝ се прииска да направи упражнението, което предлагаше на старците. И тъй като обичаше да приема предизвикателства, избра да съчини стихотворение като Пиер. Разгъна една от двете топографски карти за работилницата си и първият топоним, който привлече вниманието ѝ, беше **Форбовоазан***. Заровете бяха хвърлени и Алис забеляза, че избира другите имена, привлечена по-скоро от асоциацията с някаква идея, а не от звучността им или от любопитството да разбере значението им.

*Хубав и силен беше моят съсед.
Дълги мелодии за цигулка
вибрираха и излизаха изпод ръцете му.
Аз катерех тежкия връх
в дълги пристъпи на лудост.
Напразното учене, мое единствено пасище.*

* В буквален превод от френски името означава силен и хубав съсед. – Б.пр.

Той не беше **Ронсар***.
Дългите мелодии на неговото изкуство
се носят в консерваториите.
Аз черпех от неговия **извор**
големи късчета топлина.
Да го заговоря? Кога? **Налудничавата** идея!
Затворено беше моето сърце
от дълги пристъпи на страх.
Моето виолончело беше дискретно,
не стигаше до **крака** му.
Антоан. Моята малка тайна.

Едно беше сигурно – в съревнованието за най-добро стихотворение безупречният сонет на Пиер разбиваше на пух и прах жалките ѝ осемстишия, които трудно се произнасяха. Но точно както обитателите на старческите домове „Мирабелие“ и „Свети Йосиф“, Алис беше вложила в упражнението цялото си сърце и откри, че това ѝ действа благотворно.

* Френски поет от XVI век, наричан от съвременниците си „Принцът на поетите“. – Б.пр.

Жермен

Когато пристигна в Комерси в сряда, Алис беше в състояние на трескава възбуда. Дали всички десетима участници в работилницата ѝ ще дойдат на срещата? Ами ако са се разочаровали от първите четения? Но безпокойството на младата жена беше напразно. Всички бяха там, видимо много щастливи, особено елегантната Мари с нейния бял тежък кок, закрепен здраво в горната част на главата ѝ.

Млада и енергична жена с кестеняви коси се приближи до Алис, като ѝ подаде ръка.

– Аз съм Кло – представи се тя, – ерготерапевтката, която идва тук три пъти седмично. Сузан и Пиеро толкова ми говориха за работилницата ти, че ми се прииска да остана да погледам малко ... Надявам се, че няма да ти преча...

– Разбира се, че не – каза Алис, но си мислеше точно обратното, сварена неподготвена от новодошлата девойка, която бе приблизително на нейната възраст.

– Жермен беше много разочарована, че не успя да завърши разказа си последния път – обясни Кло. – Направихме няколко упражнения, които да ѝ помогнат да държи правилно молива в ръката си, и ето резултата! – добави тя, като се отдръпна, за да направи място на Жермен.

– Добър ден, Алис – извиси глас старицата, като блъсна Кло с проходилката си, – вземи работата ми!

– Вашата работа? И таз добра! Не сте длъжна да ми давате каквото и да било, вече не сме в училище...

– Нима? Значи трябва да си cool*, както казват американците. По-сериозна си и от най-целомъдрените учителки! Както и да е, хубавице, обичам да изпипвам нещата докрай, така че ти давам работата си – каза Жермен и тикна листа в ръцете на Алис, като се надигна, доколкото бедрените протези ѝ позволяваха.

Кло намигна многозначително и окуражително на Алис, докато старицата се връщаше с клатушкане към креслото си. Мястото ѝ до девойката веднага беше заето от жена на около седемдесет години.

„Марта, която изглеждаше в отлична форма“, припомни си Алис.

– Това е за вас, скъпа. Току-що го дописах.

– Марта, вие също не бяхте длъжна да завършвате текста си! – настоя Алис.

– Така е, но ми беше много забавно!

– Щом казвате...

Алис взе листа от Марта, след което се обърна боязливо към групата:

– Готови ли сте да спделите текстовете си един с друг?

Малко се изненада от утвърдителните кимания с глава, които видя в голямата зала, украсена наскоро за празниците – елхата не беше там миналата седмица, нито пък овехтелите гирлянди и старомодните топки, които висяха от тавана.

Текстовете на обитателите на дома бяха толкова съкровени... Щеше да бъде като разголване, ако ги прочетат пред останалите. Тя лично щеше да се сконфузи, ако я накарат да направи подобно нещо.

– Щом всички са съгласни, да започваме! Как искате да постъпим – вие да четете или аз? Може би искате да запазите анонимността си...

В залата се чу лек смях.

– Анонимност? – повтори Сузан. – На нашата възраст вече

* Готин, англ. – *Б.пр.*

не изпитваме такъв свян. Ако сега не можем да споделим какво мислим, тогава кога...

– Много добре! – отговори Алис на старата учителка. – Кой иска да започне?

Следващите два часа минаха неусетно. Слушателите се отнасяха много почитателно към дамите и господата, които вземаха думата. Понякога се чуваха шушукания или възклицания. Забеляза се и няколко набързо изтрити сълзи.

– Ами ти, хубавице? – попита Жермен, след като всички проточеха разказите си. – Много е хубаво, че ни караш да пишем и четем, но и ние бихме искали да те чуем. Давай, слушаме те!

Алис отстъпи назад, сякаш за да се предпази от нетърпящата възмущение заповед на старицата, която въсеше вежди все по-застрашително. Какво да прави? Лесно можеше да каже, че не е написала нищо, че не е взела текста си или че вече не го помни... Какво щеше да я дискредитира най-много пред тях? Може би шикалкавенето? Щяха да забележат, ако излъжеше, защото щеше да се изчерви... Разказ, който не е толкова хубав като техните? Ами да, това беше... Оценката им я притесняваше, защото беше започнала да се привързва към тях.

– И така? – поде отново Жермен. – Чакаме!

– Не искам да си присвоявам думата – каза Алис колебливо, като отстъпи още една крачка назад. – Измислих всичко това за вас, не съм тук, за да попадам в центъра на вниманието...

– За нас, за нас... Много е лесно да се каже – прекъсна я Жермен, като размахваше шумно проходилката си. – Казвам ти, хубавице, много си мила, но ако запазиш това смачкано изражение на лицето си, може бързо да се отегчим.

В залата настъпи неловка тишина. От коридора се чуваше само приглушеният диалог между една от асистентките и обитателка на дома. Марта сръчка Жермен с надеждата да я накара да млъкне, но напразно – енергичната старица вече беше казала каквото имаше да казва. Сузан първа взе думата:

– Алис, Жермен иска да каже, че имаме желание да ви опознаем малко по-добре... Просто ще ни достави удоволствие. Давайте, ще видите, че не е чак толкова страшно.

Алис се поколеба още малко. Всички бяха в очакване на решението ѝ. В крайна сметка извади стихотворението от джоба си.

– Хубав и силен беше моят съсед...

– Bravo! – възкликна поетът Пиер, след като Алис прочете стихотворението си.

– Истина ли е? – попита Жермен. – Знам, че си задала този въпрос на Сузан и на Марта.

Алис реши, че е проявила достатъчно съдържаност и отговори с възможно най-твърд тон:

– Може би никога няма да узнаете това, Жермен.

– Напротив, хубавице – каза възрастната дама със сподавен глас. – Мога да прочета отговора в очите ти.

Кло все още беше там. Познаваше добре Жермен и знаеше, че не е лоша. Затова младата ерготерапевтка реши, че е безполезно да се намесва, и позволи на Сузан да потуши спора. Сега обаче взе думата:

– Благодаря ви от тяхно име – каза тя делово на Алис. – Сега бързам, но трябва задължително да намерим време да си поговорим следващата седмица. До скоро! – добави Кло, докато наматаше jakета си с бродирани върху него големи оранжеви цветя.

След това я целуна по бузата толкова естествено, сякаш бяха приятелки, откакто се помнят.

Алис остана безмълвна. От колко месеца, дори от колко години човек на нейната възраст не беше проявявал такава фамилиарност към нея? Може би целувката на Кло беше банална, почти механична?

На пръв поглед може би да, но за Алис, която беше започнала да осъзнава, че животът ѝ се е превърнал в социална пустош, тя беше почти опияняваща.